

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Rodrigo de Roure
Titel	De Laatste dagen van Gilda
Jaar	2011
Uitvoering	

Copyright (C) 2011 by Rodrigo de Roure

DE LAATSTE DAGEN VAN GILDA

Door

Rodrigo de Roure

2003

Vertaald door Patricia Maresch

(Muziek speelt als Gilda opkomt. Ze loopt haar keuken in, gekleed in een schort vol bloedspetters en ze heeft een hakmes in haar hand.)

Gilda: Als we hier zo binnen zitten, dan vergeten we soms nog dat we mensen zijn. We vergeten alles, we vergeten het land, een verjaardag, een trouwdag, zelfs de pijn in m'n maag die altijd tijdens deze angstige uren toeslaat, vergeet ik. Ik ben vast genezen. Maar angst om de angst is angst die je voelt en die is zinloos. Als ik niet oppas hou ik op mens te zijn. Ik kijk niet eens meer in de spiegel om te zien wie ik ben. Niet dat ik niet meer ijdel ben. Ik heb het ergens anders over en het is niet de moeite waard om het daar uitgebreid over te hebben. En wie ik ben en wie ik niet ben, het maakt niet uit, ik weet niet eens meer wie ik ben, onzinnig, ik vind alles onzin, ik zeg 't je, maar wat maakt 't uit. De mensen hier zeggen dat ik gevaarlijk ben, de personificatie van Maria Magdalena en zo. Ik lijd. Ik lijd zoals Jezus leed. Hij leed omdat hij dat wilde, hij leed omdat hij de moed had, of zoiets, of omdat hij de menselijke malaise vertegenwoordigde die zoals ik het zie, ver over z'n houdbaarheidsdatum was. Niet dat ik Jezus wil zijn, laat staan de Maagd Maria. Maar ik heb geen gebrek aan moed. Ik ben koppig. Ik werk hier met de dood en met gêne. Straks komt de slachter om de kippen op te halen. Ik heb er al tien gedood en geplukt in één ochtend. De varkens, niet. De varkens zijn ingewikkelder, daar heb ik de hulp van een man bij nodig. Ik heb mannelijke kracht nodig. En ik doe iets in mijn oren, want er is niets meer afschrikwekkend dan het geschreeuw van een varken in doodsnood. Inácio is één van de mannen die me helpt. Inácio zit naar mijn leeftijd te gissen. Ik geef geen antwoord. Hij ziet dat. Hij ziet dat ik niet antwoord. Hij is geïnteresseerd in mijn leeftijd omdat hij een paar rimpels in mijn gezicht opmerkte en een paar witte plukjes in m'n haar. Grijze haren. Maar ik ben niet oud. Ouderdom zit in de ziel. Cacilda loopt rond te vertellen dat ik een pact met de duivel heb gesloten, zeker omdat ik kippen en varkens fok en omdat er zoveel bloed door mijn huis stroomt. Inácio komt elke dag na z'n werk en begroet me met een tik op mijn kont. Ik weet niet of ik dat fijn vind. Als hij slaat dan geeft me dat zo'n branderig gevoel, ja, maar ook een gevoel van weerstand, van schaamteloosheid, van zin om ook te slaan, ja, ik ken dat gevoel nog van vroeger. Mama hield er ook van, van slaan, bedoel ik. Maar Inácio houdt niet van slaan. Oswaldo zegt dat ik een slim meisje ben en dat ik het verdien om elke dag tot bloei te komen, dat het hem niet zou uitmaken om elke dag geld uit te geven aan bloemen, dat hij het soort man is die meer dan ook een vrouw gelukkig wil maken en dat familie op de eerste plaats komt en dat hij 'n huis met een roze gevel wil bouwen waar met witte letters op staat geschreven: Huis van Gilda. Gilda is mijn naam. Ik ben Gilda. Maar ik zei tegen Oswaldo dat hij nog niet eens een beetje eerlijk is, want anders had hij me de bloemen waar hij het over heeft allang gegeven en hij gaat ook nooit met me trouwen omdat hij al getrouwd is, dus hij gaat ook nooit een huis bouwen met een roze gevel waar Huis van Gilda op staat. Zou Oswaldo mij een huis willen geven en met me willen trouwen? Ik zal er later over nadenken wat ik dan zou doen. Want Inácio is er ook nog. Inácio is een knappe zwarte man, een stuk chocola. Nee, geen chocola, een stuk houtskool, nee ik overdrijf, in elk geval, een halfbloed zoals je er maar weinig ziet! Met zijn volle zwarte snor, Inácio is erg knap. Goudsmid. Inácio is een goudsmid. Inácio komt altijd via de achterdeur naar binnen.

Ja, ook hij is getrouwd. Hij heeft al scheve ogen als hij alleen al praat over zijn vrouw, want hij heeft die oogziekte, hoe heet dat, scheel. Inácio is scheel. Hij kijkt erg scheel, het lijkt alsof schele mensen iets zien wat wij niet zien, God bewaar me. Ik vind schele mensen mooi. Cacilda begint van alles door de muur te gillen om te zien wat ik aan het doen ben, ze stuurt haar kinderen langs voor een kopje meel of voor een tegel om haar keukenwand te repareren, alleen maar omdat ik mijn keuken heb opgeknapt en er tegels over waren ben ik gedwongen ze weg te geven, en als ik dat niet doe, dan zegt ze niet alleen dat ik een pact met de duivel heb gesloten, maar ook dat ik gierig ben en dan komt er toch een schandaal en wat nog meer als ze er achter komt dat Ismael, haar man, hier in huis was vorige week, en Ismael is heel lelijk, hij heeft een hoofd dat niet hier op aarde is gemaakt, Ismael heeft ezelsoren, een scheve mond en slecht geknapt haar en hij heeft ook oor- en neushaar, hij knipt z'n nagels niet, wast z'n gezicht niet als hij opstaat en hij poetst z'n tanden niet. De dag dat hij hier kwam heb ik hem alles geleerd, en hij deed alles wat ik zei, en hij ging als een ander mens naar huis, met geknapt haar, nagels gedaan, hij keek zelfs met meer liefde uit zijn ogen, Cacilda zou me moeten bedanken, maar als ze niet mag weten dat haar man hier komt om me te helpen met het doden van de varkens, wat kan ik doen? Alles aan Ismael's gezicht is lelijk, zelfs nadat ie was opgeknapt, maar zijn lichaam... Ismael's lichaam is niet van deze wereld, hij heeft vast een pact met de Duivel gesloten en zo, niet dat ik denk dat God niet mooi is, want Hij is de Heer van de Schoonheid zei mijn moeder altijd, maar wat ik bedoel is dat zeggen dat het menselijk lichaam mooi is, dat is iets van Beëlzebub, en het lichaam van Ismael is zo mooi dat het vraagt om genade. Vreselijk, als langzaam dat hete en geoliede lichaam begint te ruiken. Het enige probleem is dat hij er niet zo van houdt om zich te wassen. Maar hij zegt dat hij op deze manier Cacilda van zich af kan houden, dat het de reden is waarom hij zich laat brutaliseren, brutaliseren, verrotten, verrotten, zijn liefde voor het leven verloor, allemaal door Cacilda en de moeder van Cacilda, en de moeder van Cacilda, ik voel echt verdriet voor Cacilda's moeder, zij heeft zeker een pact gesloten met de duivel en ik weet niet wat. Ze heeft haar tussen d'r borsten, heb ik gezien. De moeder van Cacilda heeft haar tussen d'r borsten. Dat is niet normaal. Dat ziet er toch raar uit in onze ogen, alsof ze van een andere planeet komt met dat haar tussen d'r borsten, en niet een klein beetje hoor, nee, echt veel haren. En dan heb je nog Alvinho, Alvinho vertelde me gisteren dat ik heel lekker ruik en dat ik niet hier ben om onder een of andere schurk te lijden die niets wil, dat hij me naast zich wil hebben, liggend als een veldbloempje, hij noemt me me Angelina, Eugenie, Adeline, Virginie, Goudsbloem, Anemoon, Amandel, zulke mooie namen dat ik hem niet meer geloof. Alvinho is vast zoiets als een dichter, omdat hij zei dat ik droevige ogen heb, dat er iets treurigs aan mij is, en ik weet heel goed dat alleen dichters ons verdriet zien en snappen, omdat normale mannen de hele middag liggen te slapen en hun vrouw niet in de ogen kijken, omdat ze zelf genoeg vrouw zijn, ik hou er niet van om over dit soort mannen te praten, want het doet pijn in mijn hart, ook omdat ik niet meer weet wat ik moet doen met Hiram bijvoorbeeld, Hiram heeft een fitnesscentrum hier in de straat geopend en stopt me geld toe zonder dat zijn verloofde het mag weten, Hiram is de mooiste en de domste, maar ik ontvang gracieus de schoonheid, de domheid en het geld van Hiram want dat is wat hij heeft, dus wat kan ik doen? Ieder z'n eigen ellende. De ouwe vrouwen in de wijk willen Hiram helemaal voor zichzelf en dat hebben ze niet, de mannen houden Hiram in de gaten zodat ze hem te grazen kunnen nemen zodra hij uit de bocht vliegt. Ik wil niet dat iemand Hiram iets aandoet, Hiram is als een bloem die je bijna niet kan ruiken, ik heb medelijden met mensen zonder geur, mensen die voorbij lopen maar niemand die ze ziet, maar als Hiram hier komt begraaft ik mijn nagels in hem, hij snapt dat niet, hij zegt dat ik bloeddorstig ben, dat dat zo niet gaat, hij zei dat ik lijk op zo'n vrouw die haar man in zijn slaap vermoord en zo. Ik schreeuwde tegen hem, ik zei dat hij net zoals Cacilda is die had gezegd dat ik mijn vader heb vermoord, zodat mijn vader mij dit huis naliet en deze varkens en kippen, arme ik, alsof ik niet zelf de eieren en de dode varkens en de kippen verkoop. Inácio helpt me. Inácio houdt de varkens vast en ik snij ze de keel door. Oswaldo helpt en Ismael ook. Ik geef ze geen geld, ik geef ze een paar kusjes op hun borst, Alvinho kan niet tegen bloed, hem zou ik tot de dood erop volgt beschermen, ik zou Alvinho nooit pijn willen doen. Maar Hiram brengt me af en toe in zijn auto naar de markt om varkensvlees en kip te verkopen als extraatje naast het slachthuis dat mijn dode en levende kippen koopt. Alvinho zegt dat ik niet naar kip ruik hoewel mijn bestaan afhangt van het plukken van de arme dingen. Al deze mannen houden van veel eten. En ze houden van mijn eten. En mijn geur. En de geur van mijn eten. Inácio zegt dat mijn huis aanvoelt als een familiehuis, hoewel ik alleen woon, maar mijn huis is als een familiehuis omdat er rookwalm hangen. Deze mannen worden allemaal aangetrokken door de geur van pannen en een vrouw die voor rookwalmen zorgt. Alvinho is de enige die niet veel eet, daarom vind ik hem het leukst, hij is zo mager als de stengel van een banaan. Wit als de binnenkant van een appel en ogen als zwarte olijven. Oswaldo zegt dat ik over niks anders praat dan eten en dat alles wat ik zeg met eten te maken heeft. Dat vond ik eng, want ik ben bang dat ik dik word. Inácio zegt dat het mooiste aan mij is dat ik een koningin ben, het soort koningin dat goed voor haar onderdanen en kinderen zorgt. Hij zal wel denken dat hij mijn zoon is, ik weet niet wat er in het hoofd omgaat van deze mannen zonder innerlijk leven, zonder veiligheid en liefde in het hart, deze eenzame mannen op zoek naar vrouwen om de eenzaamheid in hun leven te beëindigen, om de plaats van hun moeder in te nemen, maar nog niet een beetje geïnteresseerd zijn in het ontvangen van de eenzaamheid van een vrouw, ze willen, dat is alles, behalve eenzaamheid. Zoals Alvinho, die wil dat ik m'n mond hou en m'n ogen sluit zodat hij me van top tot teen kan kussen. Ik hou me stil, dat is wat ik Alvinho kan geven. Elk van hen heb ik iets te geven. Uiteindelijk is het allemaal hetzelfde.

Gilda: Het zit zo. Ik kan niet naar buiten. De vrouwen in de wijk staan me op te wachten met opgerolde mouwen. 't Is maar goed dat ik Toninho een paar dagen naar zijn oma heb gestuurd. Anders zou hij moeten toezien hoe zijn moeder wordt mishandeld, verminkt. Ik ben zo eenzaam dat ik de enige ben die dat weet. Deze lelijke wijven, hongerig als de wolven, gecastreerd tot in hun ziel. Ik fok varkens en zij voeden hun mannen op als varkens. Ik had hier niet moeten zitten, tussen deze ondankbare, hopeloze lui, ik had een actrice moeten zijn, in een lange rode jurk met een amberkleurige sigarettenhouder in mijn hand. Maar ik ben hier en ik voel me precies als toen ik de radio aanzette en hoorde dat Amerika Irak zou aanvallen, dat er bloed zou vloeien, dat iedereen dood zou gaan, en ik dacht dat ik zou sterven in de gevechten hier in mijn wijk, tussen mijn kippen en varkens die niets voor mij en niets voor zichzelf doen, behalve doodgaan, zodat ik er wat aan kan verdienen. Deze vrouwen, ze denken dat het iets van de duivel is om dag in dag uit in stromen kippenbloed te staan, dat ik zeker zo iemand ben die van bloed en de dood houdt, Amerikaanse films zijn niet eens meer bloedig genoeg voor deze barbaren, en alles wordt werkelijkheid, en iedereen wordt zijn eigen slachtoffer, en deze bloedige werkelijkheid maakt me razend, want ik hou echt van de liefde en van handkusjes. Ik ben gevoelig en jaloers. Maar ik ben bang voor de wind, bang voor de storm, in mijn hart ben ik zelfs bang voor de schaduw van vliegtuigen en voor de knal van apparaten hier in huis die kortsluiten. De hele wijk is bang omdat politieauto's constant rondrijden aan de voet van onze heuvel. Ik maak me zorgen over Wallace. Ja, Wallace. Wallace is de politieagent die altijd hier om de hoek zit. Ik snap niet waarom iemand politieagent zou willen zijn. Wallace komt hier, of liever, hij gaat naar de overkant, om Jandira op te zoeken. Jandira die nadat zij de erfenis van haar vader had gekregen haar man de deur uit zette en alleen is gaan wonen, ze is een beetje een snob, tegen sommige mensen praat ze niet, echt niet, ze kijkt geen man aan, nou ja alleen Wallace dan, die elke dag in uniform bij haar thuis langs komt. Hij kwam ook hier langs. Hij vond me lekker. Hij zei dat ik een geurige bloem ben. Jandira ruikt ook lekker, maar ik ben een bloem met een volle geur, zoals geen enkele vrouw hier heeft. Ik liet hem aan mij snuffelen, wat kan ik doen. Nu gaat hij naar Jandira en komt hij ook hier. Ik bewonder Jandira heel erg, ze is een vechter die Jandira, ze is niet zoals die adders die geloven dat het hebben van een gezin staat voor geluk en veiligheid, als er ergens oorlog uitbreekt, dan ontploft de wereld en weg is hun familie, weg is hun man, alles, weg. Ze denken allemaal dat ik zo'n vrouw ben die echtgenoten steelt. Ze hebben het helemaal mis. Ik wil helemaal geen man die op de bank aan z'n zak ligt te krabben of de hele middag in m'n gezicht ligt te snurken. Da's zó fout. Het leven is te afschuwelijk, te oninteressant, te armoedig, te middelmatig, ik ben ook middelmatig, dat weet ik, wie is dat niet, maar mijn ziel is niet middelmatig, ik doe alles wat ik wil en wanneer ik dat wil. Bijvoorbeeld, er zijn dagen dat ik heel veel eet en er zijn dagen dat ik niks eet. Er zijn dagen dat Inácio de hele middag bij mij eet, en op andere dagen is het Ismael. Alvinho accepteert niks. Niet dat Alvinho dat doet uit beleefdheid hoor. Het is zijn manier van doen. Wallace is een natuurlijke veelvraat, hij zegt nooit nee, zelfs als het niet eens voor hem is. Laatst had ik een nieuw gerecht gemaakt, rosbeef gevuld met ananas. M'n eigen varkens eet ik niet. No way, hier in huis eten we koe of kip. Ik hou van mijn kippen, maar ik heb geen medelijden met ze. Kippen zijn vreemde dieren, het lijkt alsof ze niet nadenken, alsof ze lopen te mijmeren, daarom eet ik ze wanneer ik kan, een kip is gemaakt om opgegeten te worden, als slachtoffer van de mensheid.

(Lawaai van tokkelende kippen, gillende varkens, geknor en wat nog meer. Elke keer als de dieren lawaai maken, schreeuwt Gilda naar de burens)

Gilda: Wat?! Wat willen jullie van me, ik weet niet eens wat ik van mezelf wil, 't is maar goed, maar goed dat ik nog leef!!! Súperleef!!! En alleen ik weet hoezeer ik leef! Wat nou, hè, Cacilda?! Je bent om niks geïrriteerd. Pak je man en snij 'm in tweeën, net zoals Salomon dreigde te doen met dat kind, want je denkt toch dat jij de baas over 'm bent. Cacilda is zo iemand die d'r geld verstopt vertelde Ismael me. Zo'n vrouw die geld jat van haar man en het voor weet ik veel wat achter houdt. Cacilda walgt en gruwelt bijvoorbeeld van mensen die op de vuilnisbelt wonen tussen de gieren die pikken wat ze pikken kunnen. Ik zou graag aan elk van hen een varken en een kip willen geven, maar ik ben Jezus niet en de ellende in iemands hart ga ik niet oplossen. Volgens mijn vader is armoede een probleem van de overheid, maar dat is niet alleen maar zo. Armoede is zo oud als de wereld, dat weet ik zeker. We worden al geboren met schuld en zonden, zelfs als we genoeg te eten hebben. En ik, ik voel me schuldig als ik eet, als ik de wijk uitloop, de heuvel af, en ik zie van die magere jongens, uitgehongerd, met van die opgezwollen hongerbuikjes, van die lelijke, halfdode kinderen, schepsels die alleen maar hun familie hebben en hopen dat ze ooit slagen voor het examen van de mensheid. Ik kan maar beter hier met mijzelf strijden, dan daar zijn en dingen zeggen die we niet zouden moeten zeggen. Ik ben zo bitter, zo boos. Onbemind ben ik dus niet, nee, want aan mannen geen gebrek, ze noemen me een hoer, een slet, een bitch, maar mijn hart staat open voor iedereen die mijn hart wil kussen. Soms denk ik dat ik niet van deze planeet ben, dan wil ik mijn spullen pakken en naar dezelfde uithoek vertrekken als waar mijn moeder vandaan komt. Nu met dit verhaal van de gevechten de hele tijd, gevechten bij de burens, gevechten in de stad, gevechten die stoppen, gevechten die beginnen, ik zou niet weten waar we nog naartoe zouden kunnen gaan. Ik heb 't over de gevechten hier, in mijn wijk en in mijn stad. **(Tegen de burens)** En die lelijke wijven denken dat ik bang ben voor ze, dat ik daarom mijn huis niet uit kom, ze willen zo graag bloed zien en me te grazen nemen om mij de schuld te geven van hun eigen problemen. Maar ze betekenen niks voor me, want ik ga naar buiten als ik een oplossing heb voor de ellende en het lijden van de wereld, (och, nog even en ik eindig nog aan het kruis, net als Jezus, als ik op deze manier blijf doorpraten), ze noemen me gek, ongecontroleerd, onevenwichtig, maar hier, ik wacht. Elke dag wacht ik op nieuws over vrede, over rust, er zitten zoveel woorden in mijn hoofd, als ik een boek zou schrijven zou ik een chagrijnige schrijver zijn. Maar waar ik blij van word is koken voor anderen, mijn zoon eet heel goed. Kinderen goed te eten te zien zonder te klagen maakt alle moeders blij, of niet? Toen Toninho nog klein was begon hij vaak te kokhalzen als ik wat in z'n mond stopte, ik wist niet waarom hij dat deed. Ik zei: je eet een hoop rotzooi hier, ze geven je een hoop rotzooi, ik weet niet hoe jij later zult worden, en hij kostte de hele lunch uit. Maar dan begon ik weer helemaal opnieuw. Toen 'ie wat ouder werd, rende ik met een lepel en een bordje in de hand achter hem aan, ging hij naar de wc dan ging ik achter hem aan en gaf ik hem zelfs op de wc nog te eten, en hij at het, Toninho sloeg nooit een maaltijd over. Ik heb dat geleerd van mijn moeder die onze maag en ons hoofd heel belangrijk vond. De kinderen van de vrouwen hier in de wijk eten niet goed en denken niet goed. Als ze bij me langskomen probeer ik ze altijd iets te geven, een stukje appel of een banaan, of ik smeer een boterham met paté. Paté maak ik zelf. Paté van varkenslever. Ik haal al het vet ervan af, ik hou niet van vet. Inácio eet het liefste het vet van het vlees, zelfs zonder vlees. Alvinho houdt van een gebakken steak met een paar blaadjes waterkers. Ismael, en dat weet Cacilda niet eens, die stomme Cacilda, Ismael houdt van gehakt van de grill. Hij zegt dat Cacilda nooit gegrild gehakt voor 'm maakt. Ik vind 't vies zoals een man eet. Vroeger kon ik het niet aanzien, maar nu ben ik eraan gewend. Ik voel me zelfs aangetrokken tot mannen die veel eten. Ze komen hier, helpen me met de varkens en de kippen en ik geef ze te eten. En zij eten. **(Schreeuwt naar Cacilda. Lavaai van kippen, honden en geknor van varkens)** Wat nou, hè, Cacilda?! Je zult verrotten, onder de grond en opgegeten worden door wormen, dat wist je niet, hè? Ach, 'k heb medelijden met je, Cacilda! Zo praat je niet tegen me, zo praat je niet tegen me, op deze manier praat je niet tegen me, stop maar, zo praat je niet tegen me, laat me met rust... **(Gilda stopt niet met praten. Muziek zwelt op over de tekst, samen met het geluid van de dieren. Licht zakt tot aan Black Out)**

(Licht gaat aan. Gilda is een gerecht voor Ismael aan het koken)

Gilda: **(Terwijl ze een kookboek leest)** Filet Mignon met een champignon-Madeira-saus: 750 gram filet mignon in een stuk (het dikste deel). **(Tegen zichzelf en tegen het publiek)** Als Cacilda erachter komt dat ik filet mignon voor haar man klaarmaak hakt ze me in mootjes. **(Lezend)** 2 teentjes knoflook, 2 eetlepels Madeira, zout en peper naar smaak. 2 eetlepels boter en 1 grote ui in plakken gesneden. **(In een andere toon)** Ik haat uien. Ik weet nooit of ik huil vanwege de ui of ergens anders om. **(Achtergrondgeluiden zachter en licht dempt.)**

(Licht dempt langzaam terwijl Gilda doorgaat met het gerecht.)

(Lichten aan, achtergrondgeluiden ook. Gilda is een gerecht voor Inácio aan het koken)

Gilda: Stoofpot uit Bahía: 1 kilo maïsmeel, 1 hele ossenstaart (snijd de staart van de os langs het bot), 1 kilo ingewanden, is dat de maag van een koe, of de darmen? Of de longen? Wat een gedoe... Maakt niet uit. 1 heel runderhart (bijna mooi om een heel hart te eten ...). goed, dat slachtafval afspoelen en op smaak brengen met knoflook, azijn en zout. Een dag laten staan. een ½ glas dendê-olie. Peper naar smaak. Inácio valt van z'n stoel ...! **(Grinnikt)**

Gilda: **(Tegen het publiek)** Inácio lijkt op een beer als 'ie eet. Hij houdt van het innerlijk, van dingen die je van de buitenkant niet kunt zien, van slachtafval. Inácio is heel sterk... Ik ga wat van deze stoofpot bewaren voor Oswaldo. Hij houdt er ook van... Hoewel Oswaldo wel een beetje 'n zwakke maag heeft, dat pittige zal 'ie voelen... 't Enige wat Oswaldo heeft is volume, in z'n buik...pens.

(Licht vervaagt langzaam samen met de achtergrondgeluiden. Gilda gaat door met het recept)

(Lichten aan, achtergrondgeluiden aan, voor Gilda staat achter een bord met een prachtig opgemaakte salade. Ze is verdrietig en alleen.)

Gilda: **(Tegen het publiek)** Alvinho is niet gekomen. De salade kan ik weggoien...

(Licht vervaagt langzaam samen met de achtergrondgeluiden. Gilda kijkt naar het bord met eten)

(Lichten aan, achtergrondgeluiden worden harder en Gilda is een omelet aan het bakken.)

Gilda: Er is geen eten vandaag. Alleen een omelet. Vanavond soep. Wie dat niet wil eet maar thuis.

(Licht vervaagt langzaam samen met de achtergrondgeluiden. Gilda klutst een ei in een bord)

(Licht gaat aan. Gilda is van houding veranderd, kijkt naar het publiek, met haar hele lichaam leunt ze op de tafel)

Gilda: Niets. Niets. Niets. Ik geef nog geen draadje vlees weg als het voor Cacilda is. Ismael kwam langs om te zeggen dat ze niks te eten hebben in huis. Ik geef niks, vanwege Cacilda. Ik begin slecht te worden. Ik ben verkocht als ik medelijden krijg met de wereld. Al doet het pijn, ik geef iedereen de helft van mijn kippenhok, maar Cacilda vergiffenis geven, dat nooit, dood mag ze, dochter van een teef, zeikerd, schijterd, ze zegt dat ze mijn slachtoffer is, dat ik een vrouw ben die de dienst uitmaakt en dat ik het lekker vind om mannenmagen te vervormen, ze stuurde mensen naar mijn huis om het leeg te halen, ze namen al mijn blauwe en witte tegels mee van toen ik de keuken aan het verbouwen was, ze namen mijn schoonheid mee, ze kwamen en prikten in mijn ingewanden, in de ziel van mijn huis, mijn enige toevluchtsoord, waar ik als een koningin kan sterven zonder enige verplichting, het wordt steeds erger en ik weet niet waar het ophoudt met zoveel haat in mijn hart voor deze teef, zelfs mijn kippen zijn nog niet zo sletterig, zo hoerig, zo ordinaar, ze gaf me de vinger vanaf het terras van haar huis op kerstavond, toen ik met mijn zoon in de

kamer aan het dansen was, supergelukkig, en zij geïrriteerd, omdat Ismael ging slapen en de geboorte van Jezus niet met haar wilde vieren, of zo. Als ik het universum opnieuw zou kunnen scheppen, zou ik mensen scheppen en vlak voor ze uit de baarmoeder floepen tegen elk van zeggen: Luister, of je bent gek en onfatsoenlijk of je zal sterven aan het kruis van zoveel zelfgenoegzaamheid en liefdadigheid. Ik heb veel aan liefdadigheid gedaan, dat doe ik nu niet meer. Ik doe 't niet. Ik houd mijn varkens voor mijzelf en als iemand ze hebben wil dan laat ik ze de hoofdprijs betalen. Geld, als je weet hoe je ermee om moet gaan, is iets dat bijna in de grond groeit, ach, God verhoede, ik ben niet zo gierig als ik lijkt, maar ik ben heel bang dat ik op een dag wakker word en de lucht op aarde zie en de aarde in de lucht, honden die naar beneden storten, vliegend door de lucht, niet wetend waar het zal eindigen, verwarring alom, en de mannen, oh, de mannen en ook alle vrouwen, niemand uitgezonderd, iedereen siddert voor de dood en vergeet alles, vergeet huis, geld, auto, eten, verslavingen, de standvastigheid van regeringen, iedereen op weg naar het zelfde verlaten gat en kruis. Als ik aan iemand als Cacilda vraag waar ze denkt dat ze is. Wie ze denkt dat ze is. Ze zal niet weten wat ze moet antwoorden, ze zal niet weten wat ze wil, om niet te zeggen dat ze geld wil, veel geld en bloedige avonturen die van de televisie afdruipt en van haar gedachten. **(Geluiden van honden, kippen, vrouwenstemmen van buiten het huis van Gilda)** Hier in de wijk haten alle vrouwen me, jaloezie, jaloezie! Omdat ik geen deel uitmaak van hun klikje, ze hebben tegen m'n deur gepist, de mango's uit m'n boom gepikt, rotte eieren tegen m'n ramen gegooid, daarna zag ik dat het de eieren van mijn eigen kippen waren, ze stalen m'n eieren, laat ze de klere krijgen, ze willen me vernederen, me bang maken, ze roepen m'n naam alsof het een scheldwoord is, ranzige shit, ze kotsen ellende, armoede en trots, ze kunnen niet lezen en schrijven, wiens fout is dat, ze vieren Kerstmis, verjaardagen van leven en dood, ze weten niets, ze zijn precies zoals de vliegen die rond hun hoofd cirkelen, ze wassen zich niet, ik ben prachtig, jong en gepijnigd door zoveel menselijke ellende, en ik zeg dat als iemand die heeft gezondigd, ik werp de eerste steen, nee, ik zeg het niet, zet want ze hebben mij al knock-out geslagen, naar de hel met ze, stelletje conservatievelingen, laat me met rust, mijn Goooooooooooooooooooo!

(Lawaai van honden en kippen, de vrouwenstemmen klinken harder. Gilda blijft praten, het lawaai overstemd haar woorden. Lichten doven tot aan Black Out, geluiden worden ook zachter)

(Lichten aan. Gilda doet haar bloedige schort af en heeft een prachtige rode jurk aan. Gilda knapt zichzelf op: doet haar oorbellen in, ook rood, en steekt een sigaret op. Doet de radio aan en hoort een mooi liedje. Rookt haar sigaret. Ze voelt zich helemaal alleen. Geluid van brekend glas in het huis van Cacilda. Cacilda krijst tegen Ismael. Gilda kijkt naar de toneelvloer. Ze lijkt gepijnigd. Ze steekt nog een sigaret op. Ze rookt wanhopig. Ze verplaatst het bloedige schort en pakt het hakmes alsof ze er iemand mee wil vermoorden. Ze ramt het in de houten tafel. Met de sigaret in de mond begint ze deeg voor een taart voor te bereiden. Het geschreeuw in het huis van Cacilda klinkt luider. Gilda stoort zich eraan en zet de muziek harder. Ze pakt een paar eieren een gooit ze met schil en al in een kom, doet er bloem bij en maakt de hele tafel vies, ze roert met een pollepel, rookt, doet er melk bij, ze roert, haar gezicht laat zien hoe geïrriteerd ze is en tegelijkertijd ook heel verdrietig. Ze gooit haar hoofd in het beslag. Ze huilt. Ze steekt nog een sigaret op, haar gezicht is vuil. Ze tikt het as van de sigaret in de kom. Ze drukt haar sigaret uit in het beslag. Ze begint nog harder te huilen. Ze rookt. Muziek harder en daarna fade out.)

Gilda: Als we hier zo binnen zitten, dan vergeten we soms nog dat we mensen zijn. We vergeten alles, we vergeten het land, een verjaardag, een trouwdag, zelfs de pijn in m'n maag die altijd tijdens deze angstige uren toeslaat, vergeet ik. Ik ben vast genezen. Maar angst om de angst is angst die je voelt en die is zinloos. Als ik niet oppas hou ik op mens te zijn. Ik kijk niet eens meer in de spiegel om te zien wie ik ben. Niet dat ik niet meer ijdel ben. Ik heb het ergens anders over en het is niet de moeite waard om het daar uitgebreid over te hebben. En wie ik ben en wie ik niet ben, het maakt niet uit, ik weet niet eens meer wie ik ben, onzinnig, ik vind alles onzin, ik zeg 't je, maar wat maakt 't uit. Ik word niet goed van de onzin die mensen uithalen. Soms zou ik al die onzin wel eens willen toejuichen. Maar als de mens niet kan leven van al die onzin waar moet 'ie dan van leven. Zilá is nieuw in de buurt. Ze was nog maar net aangekomen en ik wist al hoe laat het was. Ze sloot zich op in huis en gaat alleen de deur uit om boodschappen te doen. Ze is niet getrouwd, ze kan geen kinderen krijgen, ze woont samen met haar vader, goed volk, je kan zien wanneer mensen aardig zijn. Ik ben ook niet getrouwd en zal ook nooit trouwen, alleen die verdomde getrouwde mannen komen bij mij, allemaal in de kreukels, biddend dat ze al slapen voordat hun vrouw naar bed gaat. Tegenwoordig vinden van die jonge gastjes het leuk om mij te bespieden door het dak als ik naakt ben, ze vertellen elkaar vieze praatjes en pissen op mijn hoofd als ik onder de douche sta, die jonge gastjes weten niet eens wat genot is. Er is er een die zegt dat hij van me houdt, 't lijkt wel uit een film, ik zou hem wel willen bevrijden, maar dan hakken ze m'n kop eraf. Ik denk dat ik niet deug. Ik wou dat ik als man geboren was, zodat ik het ook allemaal onzin kon vinden wat ik zeg, want vrouwen zijn ontzettende mierenneukers en ik voel geen medelijden voor ze, ik voel niet eens medelijden voor mijzelf, maar voor mannen wel, want ondanks dat harde ding tussen hun benen, zijn het softies van binnen. Waar vind je nou nog een sterke man. De wereld is gek en ik wil altijd blijven leven om de waanzin van de wereld te kunnen zien. Ik zei tegen Inácio dat ik van hem hou. **(Pauze)** Ik zei het ook tegen Ismael. **(Pauze)** En tegen Oswaldo. **(Pauze)** En tegen Wallace zei ik ook ik hou van je. **(Pauze)** Alles bleef hetzelfde. **(Pauze)** Alvinho heb ik nooit meer gezien. Ik denk dat zelfs hij het leven niet meer aankon. Heel zielig om zo te denken. Maar Alvinho is heel gevoelig. Mama zei altijd dat ik viel op mannen die kijken, mannen die weinig zeggen, maar alles zien, overal aan denken. Deze mannen hebben iets in hun ogen, ik weet niet hoe ik dat moet omschrijven. Het is het mysterieuze waar ik van hou. Alvinho heeft 't. Hiram is de enige die zegt dat hij van me houdt. Maar ik geloof hem niet. Zo is het leven. Wie van ons houdt, die willen we niet, en van wie we houden, die wil ons niet. Wat gebeurt er?! Ze zeiden allemaal dat ik een leugenaar ben. Dat ik van niemand hou. Hiram houdt van me, hij is nog jong, maar hij geeft me zelfs geen geld meer. En die gastjes houden ook van me. Gekkgheid...

(Geluid van politie sirene, machinegeweren, stemmen en gegil van vrouwen. Rood licht van de sirene schijnt op het gezicht van Gilda)

Gilda: Wat is er aan de hand?! Cacilda weer, ik voel het! **(Geluid van machinegeweren wordt harder. Gilda gilt, doodsbang)** Wallace, doe jij dit?! Wallace??!

(De geluiden en stemmen staken. Gilda ligt op de loer met het hakmes. Dan is de stem van Cacilda te horen. Het is een zacht, vreemd en onverstaanbaar gemurmel. Het publiek begrijpt niet wat Cacilda zegt. Cacilda zegt iets en een koor aan vrouwenstemmen stemt in met gejuich en applaus.)

Gilda: Wat nou, hè, Cacilda?? Oh, 'k heb medelijden met je, Cacilda! Je geeft niet op! Wat?! Je man is hier al in geen eeuwen geweest, Cacilda! **(Cacilda spreekt opnieuw. De vrouwen juichen)** Ismael?! Hier?! Nee, je vergist je, Cacilda, hij is niet hier, ik garandeer 't je! **(Cacilda zegt nog iets. De vrouwen juichen)** Wat?! Hiram?! Hiram is al helemaal niet hier! **(Kort gebabbel van Cacilda)** Nee! Geen Oswaldo, geen Inácio en ook geen Wallace! Er is niemand hier Cacilda! Laat me met rust, Cacilda, laat me, nakomeling van onkruid, dochter van niks! Ik ga er vandoor ... **(De geluiden van kippen en varkens en blaffende honden worden harder. Licht verandert. Gilda scheldt op de burens alsof ze recht tegenover hen staat. Het geluid van de loeiende sirene komt weer op. Het rode licht van de sirene schijnt op het gezicht van Gilda Vanuit de coulissen worden heel veel tomaten naar Gilda gegooid. Gegil van juichende vrouwen. Gilda benadert het publiek, volledig getransformeerd en smerig, veel smeriger dan aan het begin van het stuk.)**

Gilda: Ik heb altijd medelijden gehad met de varkens. Ik heb een keer een hele nacht naar ze zitten kijken in hun varkenshok. Allemaal in hun blootje, hangende ogen en oren, varkens kijken niet naar de hemel, dat heb ik ooit ergens gelezen. Ze gaan helemaal in zichzelf op, net als de mensen hiernaast op de vuilnisbelt. Hoewel diep in de shit vinden deze mensen nog vreugde in het hart en helderheid van geest. Terwijl met alle vrouwen hier in de wijk iets mis is, ze zijn bang en schamen zich voor hun eigen tieten. Toen Cacilda nog een vriendin van mij was, kwam ze hier bij mij

thuis en vertelde ze me dat ze zich schaamde om haar eigen blote tieten te zien. En ze zei dat ze mijn varkens allemaal samen in een hok onfatsoenlijk vond omdat het deed denken aan een stel naakte mannen in de gevangenis. Wat een fantasie heeft Cacilda!... Cacilda vond haar man altijd al smerig, ze zei dat ze niet tegen de geur van het kruis van een man kon. Een keer zei ze met een bange stem terwijl ze me diep in mijn ogen keek: als jij iemand wilt vermoorden, dan weet je hoe je dat moet doen. Jij oefent op de varkens. Ik draaide me om en liep zwiingend weg. Cacilda had altijd jeuk in d'r kruis, maar ze vond het vernederend om in d'r kruis te krabben. En ze ging niet naar de dokter. Ze zei dat wij, God-vrezende mensen, gelovige mensen, zoiets niet doen, krabben aan 't kruis. Echt, als 't niet voor mijn liefde voor God was, dan zou ik niet meer naar de kerk gaan. Er hangt zoveel bloed en dood aan de geschiedenis van de Schepper, ik ben vast een necrofiel, moordlustig. Niet suïcidaal, nee. Ik vind mensen eng die zichzelf doden. Elk bericht over gevechten op de televisie of op de radio vind ik eng. En deze leiders, ze hebben allemaal een gebrek aan wijsheid en eenvoud om te weten wat er gebeurt in elk huis, in elke plaats zonder naam. Niemand weet wie ik ben. Ze denken dat ik nergens om geef. Ze pakken mij als schuldige van alle zonden van de wereld. Daarom geniet ik van seks en eten. Er is niks lekkerder dan zien hoe mensen hun buik vol eten en daarna gaan slapen. Ik wacht op de dag dat ik hier weg ga om iedereen een bord eten te geven, terwijl ik weet dat ik geen eind zal maken aan honger, noch aan het verdriet of aan de eenzaamheid van de mens. Nadat ik eten en de borst heb gegeven aan al deze gastjes die wanhopig zijn over hun toekomst, ga ik terug en sluit me op in mijn huis en ga dood van te veel eten. Ik ga dood terwijl ik de beste gerechten maak. Gebakken vis met salade, soep van alles: erwtensoep, uiensoep, yam, aardappel en waterkers, broodsoep. Kool, ik ben dol op kool, zo'n vijfhonderd stronken kool met zwarte bonen, allemaal zwaar voedsel zodat ik zal sterven aan verstopping en verdriet, ik eet een pan spaghetti terwijl ik m'n nagels doe (dit is gebeurd met twee hele dikke zussen die hier in de wijk woonden, Maria en Marli), ik eet een bonenschotel in een beker met stukjes brood, ik bak acht eieren en eet ze met rosbeef, garnalenkroketten, varkensstooftpot, zeevruchtenstooftpot, garnalen om te verkopen en om weg te geven en om die vrouwen jaloers te maken die denken dat garnalen alleen voor chique mensen zijn, oké, garnalen zijn heel duur, ik eet een heel blik melkpoeder op, ik houd van vis: griet, tong, pijlstaartrog, tilapia, dorade, meerval, poon, wijting, tonijn, kabeljauw, zalm, sardines, ben ik dol op, heilbot, kogelvis, ik weet hoe je deze vis moet schoonmaken, want als je niet voorzichtig bent met z'n vergif, dan kan je doodgaan. Ik haat krab, vanwege de manier waarop ze die vangen, dat ze stinkende ingewanden in netten hangen om krabben te vangen, daar hou ik niet van. Krab smaakt naar lijk, je kan net zo goed doodgaan op zee en na drie dagen is je lichaam net als een krab, tot aan je ogen aan toe. Dat is toch allemaal verschrikkelijk. Eten en dood horen bij elkaar. Toen mijn vader overleed, deed mijn moeder een bord met lasagne in z'n kist, zijn lievelingseten.

Gilda: Ik gaf Juninho de borst. Hij kwam door het dak naar binnen toen ik onder de douche stond. Hij omhelsde mijn buik. Ik vond het vies dat dat ding van hem al rechtop stond. Hij kwam de badkamer in en dat ding was al hard. Toen ik een meisje was wilde ik een man zijn, omdat ik dan ook in gaten kon prikken. Juninho pakte mijn buik en kuste mijn borsten. Daarna ging 'ie weg met een grote glimlach op z'n gezicht, helemaal blij. Ik huilde helemaal alleen. Ik wilde alle jongens grijpen om ze gelukkig te laten opgroeien, zonder kopzorgen of hun zeurende, gefrustreerde vaders en moeders. Ik wilde de mannen opvoeden en ze flink door elkaar schudden. De vrouwen hier weten niet dat ik heel veel liefde in mij heb. Cacilda wil me nu vermoorden. Wallace houdt haar tegen. Hij stopte de politieauto hier voor de ingang van de wijk en liet niks gebeuren. Hij doet boodschappen voor me en alles. Er zijn gevechten aan de gang in de wijk. Cacilda is doodsbang voor een verdwaalde kogel. Ze zoekt nu verlossing in haar doodsangst. Maar nog steeds laat ze me niet met rust. Ze gooide paardenstront tegen mijn deur. De andere vrouwen gooiden de vieze luiers van hun kinderen. Ze denken dat shit me vernedert. Shit is van God. Ik ben ook van God. Ze gooien shit op mij, ze gooien in het aangezicht van God. Mijn varkens raken steeds meer verhit. Ze zeggen dat de geesten bezit nemen van varkens en dat ze daarom schreeuwen als gekken. Dat staat in de Bijbel. Ik zou willen leren vertellen wat NIET in de Bijbel staat. Nieuwe dingen bedenken. 'k Word zo moe van al die voorbeelden uit de bijbel. Ai, ai. De stad is in staat van oorlog. De wereld ook. De strijd gaat verder. Iedereen in een concentratiekamp. Niemand komt, niemand gaat. Wallace is dood. Jandira zag een paar jongens met machinegeweren in de hand rennen en lachen. Wallace overleed op de grond starend naar de deur van mijn huis. Hij heeft me tot het eind verdedigd. Hij werd niet eens een held genoemd, ik zag nergens een paard met een vlag. Ik heb de mijne gehesen. Dezelfde gastjes bestormden de sportschool van Hiram. Ze jatten alles. Inácio is verdwenen. Oswaldo heeft zijn verlangen gestild. Hij is terug bij z'n vrouw en in z'n eigen huis dat hij gaat schilderen zoals hij mij had beloofd, hij had beloofd dat 'ie mijn huis zou schilderen...maar ja. En Cacilda, ik heb nog steeds geen medelijden met Cacilda, nee, ze heeft geen man meer, want Ismael liep naar buiten en kwam nooit meer terug voordat de bom zou ontploffen. En nu is ze alleen, doodsbang. Ieder mens krijgt het eind dat hij verdient. Ik wil niet eens weten wat er met Ismael aan de hand is. En Alvinho ... Alvinho heb ik ook al heel lang niet meer gezien... Alvinho was nog jong. Heel jong. Maar hij leek al echt op een man. Hij had altijd een zwarte trui aan, hij rookte een sigaret, en niet om extra charmant over te komen, ja, zo was 'ie. Zo rook Alvinho z'n sigaret. Maaaaager... geen haar op z'n benen. Ook niet op de rest ... en z'n ogen. Alvinho's ogen verdienden de wereld. Die donkere kringen. In het begin mochten de gastjes in de wijk hem wel, maar toen ze zagen dat ik hem het leukste vond begonnen ze 'm te treiteren. Alvinho vertrok altijd voor zonsopgang. In de winter was dat best zelig. Ik zag vanuit m'n raam hoe de hete lucht uit Alvinho's mond ontsnapte in de kou van de ochtend. Ik heb nooit geweten waar hij woonde. Ik leerde Alvinho kennen in de supermarkt. Hij stond naar m'n enkels te staren. Ik snapte het niet helemaal, maar ik voelde me naakt met m'n enkels die zo uitstaken. Hij bleef maar kijken naar m'n blote enkels. En mijn hart zwol op. Ik vroeg 'm of hij iets kwijt was geraakt, je weet maar nooit, misschien keek hij wel naar de grond en niet naar m'n enkels! Ik ben bang om dingen verkeerd te begrijpen.

__ (Zachtaardig) Wat is er, jongen? Heb je hulp nodig? __ Toen begon 'ie te glimlachen. Hij zei niks. Hij stak een sigaret op. Rookte. Begon weer naar m'n enkels te staren. Ik probeerde 't nog, maar 't lukte me niet om ze te verbergen. Dus ik vroeg:

__ Wat is er, gozer? __ Ik wilde hem jongen noemen, maar ik weet dat dit soort jongens denken dat ze mannen zijn. Ik zou 'm denk ik beledigen. Hij blies de rook uit en zei eindelijk iets:

__ Mooi...

__ Wat een mooi compliment! Dat heeft nog nooit iemand over m'n enkels gezegd...! __ Maar tot mijn verbazing zei hij nog meer:

__ Mooie schoenen ...

__ Wat??! Schoenen?!, vroeg ik verbijsterd. Ik had dezelfde hakken aan als nu (**Rood**), dus ik zei dat het geen schoenen waren, maar hakken __ Ik hou ook van mijn voeten, zei ik. (**Schrikt**) Shit! __ Ik had iets stoms gedaan, bedacht ik me. Dus ik deed 'n klein tangopasje (**Doet het pasje. Tangomuziek aan. Gilda trekt aan haar boodschappenwagen. Zo'n wagentje waarmee mensen naar de markt gaan**) en liep met m'n karretje door de supermarkt. De tango volgde me. Ai, ai! Ik keek om en zag dat de grote vieze laarzen van Alvinho me achterna liepen. De enorme voeten van Alvinho. Ik zag dat hij naar m'n taille keek. Mijn jurken zwaaien altijd flink heen en weer aan de achterkant. Dus ik deed het nog een keer, overdreven (**Schudt haar billen, weelderig en grappig**). Ik kocht mijn kruiden, mijn olietjes. Ik kocht ook honing. De pot met honing viel op de grond.

(**Gilt**) __ Ooh! (**Pauze**) Shit! (**Pauze**) Honing is duur! Ik zat helemaal onder de honing.. Ik weet niet wat me bezielde, maar ik begon de vloer van de supermarkt schoon te maken. Iedereen keek naar me. En Alvinho hielp me. En hij werd ook vies. (**Pauze**) Toen kuste hij me, hij likte mijn hand. Hij likte de honing van mijn hand. (**Licht verandert**)

Gilda: Hij had alles kunnen verpesten met die actie. Dat schoot ook even door me heen op dat moment, maar daarna niet meer. Ik was gewoon verbaasd. 't Is niet elke dag dat je een bad neemt in de honing van het leven. Uiteindelijk kocht ik niks. Ik rende de supermarkt uit. Alvinho kwam me achterna gerend, m'n karretje achter zich aan trekkend. En mijn tas in z'n andere hand. Zo liep ik de wijk weer in, samen met hem. Meteen

voelde ik de bijtende ogen vanachter de gordijnen van elk huis. De rode ogen van Cacilda, die zag ik. En het was toen, dat ik iets in de ogen zag van al die gastjes die op wacht staan bij de ingang van de wijk. Dag na dag, ze waren ze niet meer dezelfde. Ze groeiden snel op, stemmen werden zwaarder, lichamen werden hariger en ogen werden harder. Alsof ze een liter jodium in hun ogen hadden gegoooid. Gele ogen. Starend. Diep. Plotseling, zomaar, uit het niets, begint er een te rennen, hij rent zoals ze vroeger allemaal achter een bal of een vlieger aanrenden, zo, net als mijn zoon die van een muurtje springt. En een van kwam aanrennen en zei iets belangrijks in het oor van een ander die ook aan kwam lopen, geschrokken, en hij gaf de rest een teken. Toen zag ik het. Ze trokken hun wapens en schoten in de lucht. Iedereen vluchtte naar binnen. Een half uur later zat de hele wijk zonder licht. Pikkedonker. Deze koninkjes hebben de gewoonte om de elektriciteit af te sluiten en tegenwoordig doen ze dat wanneer ze maar willen. Op elke hoek staat iemand op de uitkijk. En 't was op deze dag dat Wallace voor het eerst verscheen. **(Liefdesliedje aan)** En met hem heel veel andere politieauto's. Wallace zag eruit als een reus. Hij sprong uit de auto, een sigaret bungelde in z'n mondhoek, en hij gaf het bataljon een teken. Maar nog voor de aanval, liep hij naar het raam van een huis. Het was het raam van Jandira. **(Muziek stopt)** De twee kusten en Wallace liep weg alsof hij had beloofd om de oorlog voor haar te winnen. In de duisternis zag ik de rode strepen van de kogels door de lucht zoemen! Het was heel bar ... en het werd erger. Ik dacht: jemig, onze wereld is zo groot ... Maar het lijkt alsof de keuze hier gemaakt wordt. Aan de ene kant, de honger en de droge vlakte, het afval. Aan de andere kant, de sloppenwijk op de heuvel en de jonge gastjes die er de dienst uitmaken. En hier, precies hier, de wijk, de doorgang, is de trechter van het bestaan. **(Verandert van toon)** Wallace is dood. Ik snap niet dat iemand politieagent wil zijn. Ik weet niet waarom, maar iets zegt me dat het geen zin meer heeft om een held te zijn. In elk geval niet vandaag. Alvinho is nooit meer verschenen... **(Lange pauze)**. Ik bid dat dit mijn laatste dagen zijn dat ik kan zien wat er de dag na de gevechten gebeurt, om de zogenaamde ochtend van de vrede te zien en dat ik kan navertellen dat deze donkere dagen voorbij zijn. En dat ik het dan vertel als ik buiten op de stoep zit samen met de jongens die allemaal aan komen rennen om me te zien. Maar ik ga 't niet over mij hebben, hoor. Ik zeg niet wie ik ben. Ik verander mijn naam, waar ik woon, alles. Ik verander mijn naam in Angelina, Eugenie, Adeline, Virginie. Want Gilda gaat dood. Dus ik zeg dat er ooit eens een hele mooie vrouw bestond, begeerd en zo. Met mijn varkens achter me: Inácio, Ismael, Oswaldo, Hiram en Wallace. Ze zullen allemaal sterven van ouderdom. Ik zal hun kelen niet meer doorsnijden. Alleen nog de kippen. En ik had een parelwitte parkiet gekocht. Een parkiet die van opzij naar me kijkt. Die lijkt te glimlachen. Ik noem hem... Alvinho, de dichter ....

Muziek. Lichten dimmen terwijl Gilda een ei bakt.

Lichten gaan uit. Black Out.

EINDE

Maart 2003 / Rio de Janeiro